

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 75/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti E. s. r. o., K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob/240/2010 a jeho rozsudkom z 19. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti E. s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2011 faxom a 10. augusta 2011 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti E. s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob/240/2010 a jeho rozsudkom z 19. mája 2011, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 35 Cb/63/2006-264 z 13. septembra 2010 vo výroku, ktorým žalobu zamietol.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že okresnému súdu doručila 12. júna 2006 žalobu proti spoločnosti G., s. r. o., K. (ďalej len „odporkyňa“ alebo „povinná“) o zaplatenie sumy 630 000 € (správne má byť 20 912,16 €, pozn.) s 5 % ročným úrokom z omeškania od 12. januára 2004, ktorou si uplatnila náhradu škody spôsobenej jej pri preprave tovaru. Žalobu odôvodnila tým, že 19. mája 2003 si u odporkyne objednala prepravu farieb s termínom 20. máj 2003 s miestom nakládky v Maďarsku. V žalobe poukázala na to, že odporkyňa prijala objednávku, pričom prepravu zabezpečila prostredníctvom svojho zmluvného dopravcu O. T. Z opisu ďalšieho priebehu udalostí sťažovateľkou vo vzťahu k objednanej preprave vyplynulo, že tovar, ktorého prepravu pre ňu mala odporkyňa uskutočniť, bol síce naložený v B., ale kamión sa už nedostavil ani na colnicu v Maďarskej republike, ani nedopravil naložený tovar na dohodnuté miesto vykládky, do spoločnosti J. s. r. o., so sídlom v N.

Sťažovateľka uplatňovala voči odporkyni náhradu škody, a to na základe Dohovoru o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (ďalej len „dohovor CMR“), ktorý bol v Slovenskej republike uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 11/1975 Zb.

Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 35 Cb 63/06 z 25. januára 2007, ktorým uložil odporkyni zaplatiť sťažovateľke uplatňovanú sumu a trovy konania. Odporkyňa sa v priebehu konania až do vynesenia rozsudku nevyjadrila. Na základe uvedeného rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť 27. marca 2007, sťažovateľka podala návrh na vykonanie exekúcie.

Po doručení upovedomenia o začatí exekúcie povinná požiadala o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Okresný súd uznesením, ktoré vydala vyššia súdna úradníčka, neodpustil zmeškanie uvedenej lehoty.

Odporkyňa sa odvolala proti tomuto uzneseniu a okresný súd uznesením sudcu z 5. septembra 2008 zmenil napadnuté rozhodnutie a odpustil odporkyni zmeškanie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 35 Cb 63/06 z 25. januára 2007.

Krajský súd na základe odvolania podaného odporkyňou uznesením sp. zn. 2 Cob/23/2009 z 26. mája 2009 zrušil označený rozsudok okresného súdu a uznesenie o odpustení lehoty na podanie odvolania a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd po vrátení veci niekoľkokrát nariadil pojednávanie a rozsudkom sp. zn. 35 Cb 63/06 z 13. septembra 2010 žalobu sťažovateľky zamietol a uložil jej uhradiť odporkyni trovy konania.

Sťažovateľka podala proti označenému rozsudku odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Cob/240/2010 z 19. mája 2011 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil, čiastočne zmenil výrok v časti týkajúcej sa trov konania a uložil sťažovateľke nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania. Uvedený rozsudok krajského súdu bol sťažovateľke doručený 18. júna 2011.

Podľa sťažovateľky v priebehu konania vznikla otázka, či odporca v predmetnej veci vystupoval ako dopravca alebo ako zasielateľ, pričom sťažovateľka zastáva názor, že odporca vystupoval ako dopravca. Odporca v konaní tvrdil, že v zmluvnom vzťahu vystupoval ako zasielateľ, a preto sa premlčacia doba vo vzťahu k nemu riadi § 399 Obchodného zákonníka a je v uvedenom prípade jednoročná, pričom vzniesol námietku premlčania.

Sťažovateľka namieta, že okresný súd, ako aj odvolací súd nesprávne posúdili zmluvný vzťah medzi ňou a odporkyňou, pričom poukázala na to, že aj pri posúdení

zmluvného vzťahu ako zasielateľskej zmluvy súd nerozhodol správne, keďže § 399 Obchodného zákonníka ustanovuje pre prípad škody spôsobenej vedome pri právach zo zasielateľskej zmluvy všeobecnú premlčaciu dobu ustanovenú v § 397 Obchodného zákonníka. Sťažovateľka je toho názoru, že žalobu v tejto lehote podala.

Sťažovateľka vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti po prerokovaní veci rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľky

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 2 Cob/240/2010 zo dňa 19. 5. 2011 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach pokračovať v porušovaní namietaného práva sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob/240/2010 zo dňa 19. 5. 2011 a vracia vec Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob/240/2010 a jeho rozsudkom z 19. mája 2011.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach (právo na spravodlivé súdne konanie).

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietaný rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatnila v sťažnosti predloženej ústavnému súdu. V tejto súvislosti ústavný súd považoval za potrebné pripomenúť, že v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

V nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je

aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že „právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B, uviedol, že „právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“.

V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôkazy, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).

Sumarizujúc relevantnú argumentáciu sťažovateľky v sťažnosti ústavný súd považoval za kľúčové jej námietky založené na tvrdeniach, že namietaný rozsudok krajského súdu ako odvolacieho súdu

- je nezrozumiteľný, nejasný a nepreskúmateľný,
- je založený na nesprávnom právnom posúdení otázky premlčania nároku.

Z priloženej spisovej dokumentácie v danej veci ústavný súd zistil, že okresný súd rozsudkom č. k. 35 Cb 63/2006-264 z 13. septembra 2010 zamietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala od žalovaného zaplata sumy 20 912,16 € s príslušenstvom „z titulu náhrady škody spôsobenej pri preprave tovaru“.

Okresný súd označený rozsudok odôvodnil takto:

„V danom prípade bolo nesporné, že medzi zmluvnými stranami existoval záväzkový vzťah bez ohľadu na to, aké oprávnenia, či vymedzený predmet činnosti bol u žalovanej spoločnosti. Pre posúdenie, o aký konkrétny zmluvný vzťah sa jedná, bolo rozhodujúce, že na základe objednávky žalobcu zo dňa 19. 5. 2003 sa mala uskutočniť preprava tovaru z B. do N. cestným vozidlom, pričom vychádzajúc z článku 1 Dohovoru, vzhľadom na miesto prevzatia zásielky a miesto jej dodania ležiacich v dvoch rôznych štátoch, je nutné tento zmluvný vzťah posudzovať ako prepravnú zmluvu v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave. Z hľadiska zmluvného postavenia účastníkov konania považoval súd za rozhodné, že zmluvný vzťah medzi nimi pretrvával tak, ako to uviedol sám žalobca, v období od 4. 3. 2003 do 3. 11. 2004, kedy bola pre žalobcu vykonávaná opakovane preprava tovaru z miesta odosielateľa R. B, o čom svedčia najmä predložené medzinárodné nákladné listy žalovanou spoločnosťou, z ktorých súd zistil, že v týchto listoch je ako príjemca uvedený žalobca E. s. r. o., pričom samotnú dopravu nevykonávala žalovaná spoločnosť, ale tretie subjekty. Keďže v zmysle citovaného článku 13 bod 1 Dohovoru bol žalobca ako príjemca zásielky oprávnený žiadať od dopravcu vydanie nákladného listu, z tohto potom mal, resp. mohol nadobudnúť vedomosť o tom, kto je dopravca a kto dopravu skutočne aj realizuje. Nákladný list bol tak pre žalobcu dokladom o uzavretí prepravnej zmluvy v zmysle článku 4 Dohovoru. Už z týchto nákladných listov muselo byť žalobcovi zrejmé, že žalovaný dopravu nevykonáva a že prípadné nároky o náhradu škody z prepravy si môže uplatňovať len voči odosielateľovi alebo dopravcovi. V predmetnom prípade, kedy mala byť uskutočnená preprava tovaru s nakládkou dňa 20. 5. 2003 a s termínom vykládky dňa 21. 5. 2003, muselo byť žalobcovi najneskôr vydaním uznesenia Okresného úradu justičnej polície PZ K. dňa 24. 6. 2003 pod č. ČVS:OÚJP-574/20-K2-2003 známe, akým spôsobom sa aj predmetná doprava realizovala, keďže na základe trestných oznámení oboch účastníkov konania tak, ako sa v tomto uznesení v odôvodnení konštatuje, začalo trestné stíhanie vo veci trestného činu podvodu s vymedzeným skutkom. Aj pri neexistencii predmetného nákladného listu tak muselo byť zrejmé žalobcovi, že v zmysle článku 4 Dohovoru sa prepravná zmluva riadi ustanoveniami tohto Dohovoru.

Tým, že žalobca mal vedomosť o realizovaní nakládky spoločnosťou R. dňa 22. 5. 2003, keďže sám potvrdenie tejto spoločnosti súdu predkladal, bol oprávnený uplatňovať si

v zmysle článku 17 bod 1 Dohovoru u dopravcu, spoločnosti O. s. r. o. T. zodpovednosť za stratu zásielky, keďže tento v zmysle citovaného článku zodpovedá za škodu vzniknutú od okamihu prevzatia zásielky na prepravu až do okamihu jej vydania.

Vychádzajúc z uvedeného tak súd mal za to, že medzi odosielateľom spoločnosťou R. a dopravcom spoločnosťou O. s. r. o. T. vznikla prepravná zmluva, na základe ktorej bol príjemcom žalobca, na ktorú sa vzťahuje citovaný Dohovor o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave, v zmysle čoho bol žalobca oprávnený si prípadné škody na prepravovanom tovare uplatňovať v závislosti od vzniku škody, či už od odosielateľa alebo dopravcu. Za tohto stavu vzťah medzi žalobcom a žalovaným posúdil súd ako zasielateľskú zmluvu, v zmysle ktorej bol žalovaný povinný pre žalobcu len obstaráť prepravu veci z určitého miesta do určitého miesta a prípadne mohol zodpovedať len za škodu, ktorá by vznikla pri obstarávaní prepravy, ibaže by ju nemohol odvrátiť pri vynaložení odbornej starostlivosti. V tomto smere však žalovaný predložil súdu tak aktuálny výpis z obchodného registra spoločnosti O. s. r. o. T. z predmetnej doby ako aj poisťnú zmluvu o poistení zodpovednosti medzinárodného cestného dopravcu, ktorú mala táto spoločnosť uzavretú zo dňa 7. 1. 2003 s U., a. s., pričom svoju činnosť prezentovala táto spoločnosť prostredníctvom zavedeného portálu C. s. r. o. K. a teda mal súd za to, že žalovaný postupoval štandardne, rovnako ako aj v iných prípadoch vo vzťahu účastníkov konania, pri obstaraní prepravy pre žalobcu a nemal tak zodpovedať za škodu na zásielke prevzatej dopravcom.

Keďže súd posúdil vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako zasielateľskú zmluvu, pričom žalovaný predložené rámcové zmluvy o zabezpečení prepravy s tretími subjektmi nepovažoval v danom prípade za podstatné, resp. rozhodné, rovnako tak i poisťné zmluvy uzatvorené s U., a. s., pri námietke premlčania vznesenej v priebehu konania žalovaným, dospel súd k záveru, že v danom prípade začala premlčacia doba plynúť v zmysle ust. § 399 dňa 21. 5. 2003 ako dňa, kedy zásielka mala byť doručená príjemcovi, pričom uplynutím jedného roka sa právo zo škody premlčalo dňa 21. 5. 2004, čo pri žalobe podanej žalobcom dňa 12. 6. 2006 znamená, že aj v prípade, ak by základ uplatneného nároku vychádzajúci zo zasielateľskej zmluvy bol daný, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, citované zákonné ustanovenie § 399 v spojení s ust. § 387 ods. 1 Obchodného zákonníka, sa právo premlčalo.“

Krajský súd ako odvolací súd namietaným rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým žalobu zamietol, a zmenil výrok rozsudku okresného súdu o náhrade trov konania. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol:

„Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil nielen s výrokom napadnutého rozsudku, ktorým žalobu zamietol, ale aj s jeho odôvodnením. V súlade s ust. § 219 ods. 2 O. s. p. na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, ktorým súd žalobu zamietol považuje za potrebné uviesť:

Zásadnou otázkou pre posúdenie opodstatnenosti nároku žalobcu na náhradu škody je to, či došlo k premlčaniu práva žalobcu na náhradu škody.

Podľa § 756 Obchodného zákonníka medzinárodná zmluva, ktorá je pre Slovenskú republiku záväzná má v medzinárodnom obchodnom styku prednosť pred ustanoveniami Obchodného zákonníka. Preprava tovaru v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave je upravená Dohovorom o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave CMR, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov vyhláškou Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 11/1975 Zb. a jeho ustanovenia majú prednosť pred úpravou zmluvy o preprave vecí podľa § 610 a nasl. Obchodného zákonníka, ako aj súvisiacimi všeobecnými ustanoveniami upravujúcimi obchodné záväzkové vzťahy (ďalej len Dohovor).

Podľa čl. 1 Dohovor, sa vzťahuje na každú zmluvu o preprave zásielok za odplatu cestovným vozidlom, ak miesto prevzatia zásielky a predpokladané miesto jej dodania ako sa uvádzajú v zmluve, ležia v dvoch rôznych štátoch, z ktorých aspoň jeden je zmluvným štátom tohto Dohovoru.

Žalovaný zabezpečil pre žalobcu prepravu tovaru, pričom miesto prevzatia zásielky a predpokladané miesto dodania ležia v dvoch rôznych štátoch dohovoru (čl. 1 Dohovoru).

Dohovor vo svojom článku 32 ods. 1 ustanovuje pre nároky z prepráv v zásade jednoročnú premlčaciu lehotu. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že vzťah, z ktorého žalobca uplatňuje právo na náhradu škody, sa spravuje príslušnými ustanoveniami Dohovoru.

V danom prípade sa preto premlčanie uplatňovaného práva spravuje čl. 32 ods. 1 Dohovoru.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa preto dospel k správne právnemu záveru, že žalobca podal žalobu až po uplynutí premlčacej doby.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým žalobu zamietol ako vecne správny podľa § 219 O. s. p. potvrdil.“

Ústavný súd z dokumentácie, ktorú mal k dispozícii, zistil, že sťažovateľke bol umožnený reálny prístup k súdu, keď vecne a miestne príslušný všeobecný súd na základe ňou podanej žaloby o náhradu škody (o zaplatenie sumy 20 912,16 € s príslušenstvom) vo veci konal a rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľka svoj nárok uplatnila po uplynutí 1-ročnej premlčacej lehoty, ktorú krajský súd v danom prípade, keďže išlo o medzinárodnú prepravu tovaru, posudzoval podľa dohovoru CMR, ktorého aplikácia má prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou v prípadoch, keď ide o prepravu zásielok za odplatu cestovným vozidlom, ak miesto prevzatia zásielky a predpokladané miesto jej dodania, ako sa uvádzajú v zmluve, ležia v dvoch rôznych štátoch, z ktorých aspoň jeden je zmluvným štátom dohovoru CMR.

Túto skutočnosť považoval krajský súd pri svojom rozhodovaní za kľúčovú pre svoje rozhodnutie o včasnosti uplatnenia nároku, pretože pri uplatnení nároku na náhradu škody bez ohľadu na charakter právneho vzťahu malo posudzovanie premlčacej lehoty podľa dohovoru CMR v danom prípade prednosť. Odôvodnenie namietaného rozsudku krajského súdu podľa názoru ústavného súdu preto považuje za ústavne udržateľné a s odkazom na odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu č. k. 35 Cb 63/2006-264 z 13. septembra 2010 nie je podľa jeho názoru vzhľadom na uvedené v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľky k odlišnej aplikácii právnych predpisov na danú situáciu poznamenáva, že okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku z 13. septembra 2010 síce označil právny vzťah medzi sťažovateľkou a žalovaným ako vzťah vzniknutý na základe zasielateľskej zmluvy a rámcovej zmluvy o zabezpečení prepravy s tretími subjektmi, ktoré s nimi uzavrel žalovaný, nepovažoval v danom prípade za relevantné, súčasne však uviedol, že v danom prípade začala premlčacia doba na

uplatnenie náhrady škody plynúť odo dňa, keď zásielka mala byť doručená príjemcovi (t. j. od dojednaného dňa doručenia tovaru dopravcom sťažovateľke).

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2013